

Станимир
Панајотов

**Бинарниот код:*
Белешки за славењето на
хомосексуалноста**

Дозволете ми на самиот почеток да ја изнесам мојата мала метафорична апологија за хомосексуалноста во Бугарија и доколку додека завршам уште не Ви се sloшило, продолжете со читање. Изрежирано бладање, без теза – наречете го како сакате, само дозволете ми да пишувам; и пред да бидете свесни за тоа, можеби ќе стигнам до „дискурсот“...

Бинарниот код: што е тоа?

Како објаснување: нулите и единиците (машко – женско?) се заменети со бинарната питагорејска унија на броеви во тој чудесен *миг-дајџум-случување*: 0-2. Не само 02, туку 02.02 исто така. Всушност, кога ќе размислам за тоа, датумот и не е баш некој датум, исто како и ние. Само што не е доволно јасно што бара оваа двојка тука: најверојатно тоа е причината зошто хомосексуалците треба сексуално да се интегрираат. Оваа двојка тука секако не е само метафора, туку еден вид добра, стара девијација – двојна и во смисла на ден и датум во тоа – од брачната заедница на 0 и 1: локалната и глобалната иднина на светот,

* Овој текст е посветен на еден чуден феномен поврзан со хомосексуалноста во Бугарија – датумот 2-ри

Stanimir
Panayotov

**The Binary Code:*
Notes on the Celebrating of
Homosexuality**

Let me, at the very outset, state my little metaphorical apology of homosexuality in Bulgaria, and if you still haven't grown sick and tired of it by that time, read on. Pell-mell, in a mannered way, without a thesis – call it what you will, just let me write; before you know it, I may arrive to the “discourse”...

The Binary Code: What Is It?

In order to explain: the zeroes and ones (male-female?) are replaced by the bizarre Pythagorean union of numbers in that sublime *moment-date-event*: 0-2. Not just 02, but 02.02 as well. Come to think of it, the date is not much of a date at all, just like us. Only that it's not quite clear what this couple wants here: probably that is why homosexuals should be sexually integrated. This couple here surely isn't just a metaphor, but a kind of a quaint deviation – double in both day and date at that – from the matrimonial union between 0 and 1: the domestic and global future of the world, so to speak. Come on, we're not going to computerize homosexuality, are

* The present text is dedicated to a peculiar phenomenon connected with homosexuality in Bulgaria - the date 2nd

така да се изразиме. Ајде, па нема да ја компјутеризираме хомосексуалноста, нели? Отфрлете ги сите метафори и на хомосексуалноста мислете како да е оган.¹

Лезбејки и педерас(т)и („т“–то е по избор) **

Според мене, брачната заедница помеѓу медиумите и хомосексуалноста во Бугарија се појави некаде во времето кога првите огромни куруви, нацртани со авто лак на јавни згради, за првпат почнаа да се појавуваат со натписите „КУР“ веднаш до нив, на чуден начин означувајќи ги и удвојувајќи ги (тоа беше врвна интервенција). Задоцнетета сексуална револуција се дисперзираше, за среќа можеби, во колективната подсвест и остана таму. „Колективната волја“ на хомосексуалците не се еманципираше, поради една или друга причина. Тоа сепак не е случај со медиумите кои на еден или друг начин се интересираат за хомосексуалноста и за грижата за луѓето.

февруари (02.02) кој, е неофицијално прифатен како празник на хомосексуалците. Во народната уметност и во студиите по фолклор овој датум официјално се празнува како празник на машки деца и мажи. Во социјализмот овој датум полека се претвори во урбан фолклорен феномен кој се поврзува со хомосексуалноста.

** Зборот „педер“ е често користен сленг во секојдневниот јазик кој се употребува не само за да се укаже на нечија хомосексуалност, туку како општ израз за изразување негативен став за нечиј изглед. Секако тој е можна бугарска аналогија за „queer“, но се однесува само на машка хомосексуалност. Исто така, „педер“ е еден од оние зборови кои пречесто се користат во секојдневниот јазик, со или без причина. Од друга страна пак, фонетски сосем неправилно се применува бидејќи често се пишува: „пидирас“, „педирас“, „пеерас“, „пираас“.

we? Abandon every metaphor and think of homosexuality as of fire.¹

Lesbians and Paederas(t)s (the “t” is optional) **

According to me, the matrimonial union between the media and homosexuality appeared in Bulgaria somewhere about the time when the first enormous cocks, spray-painted onto public buildings, started to appear for the first time, with the inscriptions “COCK” just next to them strangely signifying and doubling them (it was highly ingenious). The belated sexual revolution dispersed, fortunately perhaps, in the collective subconscious and stayed there. The ‘collective will’ of homosexuals did not become emancipated, for one reason or another. That is not the case, however, with the media, who, in one way or another, have an interest in homosexuality and care for the people.

February (02.02), which is accepted unofficially as a holiday of homosexual people. In folk art and folklore studies this date is officially celebrated as a holiday of male children and men. In the years of socialism this date gradually turned into an urban folklore phenomenon, connected with homosexuality.

** The word “paederast” is common slang in everyday language used not just to refer to someone’s homosexuality, but generally expresses the negative attitude towards someone’s appearance. Surely, it’s a possible Bulgarian analogue for “queer,” it is only that it could refer to male homosexuality. Also, “paederast” is the kind of words being overused in everyday language with or without reason.. On the other hand, phonetically, it is totally misused in that it could be often spelled as: “pidiras,” “pediras,” “peeras,” “piiras.”

Разкурот?***

Понекогаш, нашите омилени нешта се такви само затоа што никогаш не ни се на располагање; понекогаш, кога ни се на располагање, не ги посакуваме затоа што сакаме да не ги сакаме. Ова е конкретна животна апорија (прва по број и за живот) во чија нерешливост нестварното чувство на отсуство на тебе самиот или на она што ти „треба“ го придвижува секое ново, непрестајно слабеење на животот. Ова е случајот со дискурсот на медиумите (доколку воопшто постои дискурс на медиумите или доколку воопшто може да се нарече некако: без мешање на Лакан, Ве мотам) за хомосексуалноста во Бугарија. Овој дискурс (незгодно ми паѓа од зборот, црвенеам од неговиот „курс“) има неколку значајни карактеристични црти и, за да не останете зачудени, ќе ви изнесам пример за овој „дискурс“ и за оваа „хомосексуалност“. За да ја презентирам својата теза тука нема да направам мониторинг на медиумите, затоа што сигурно некој ќе се најде кој ќе ми каже дека некој мора да изврши мониторинг на мојот мониторинг. Ќе изложам куса хронологија на едно телевизиско ток шоу (talk show) и за начинот на кој се рекламира хомосексуалноста, а истовремено и се исмева и подрива.

*** *Discock* – можен и интригантен трансјазичен компромис помеѓу пишувањето на англискиот збор „discourse“ на бугарски – „дис-курс“, каде што „дискурс“ се состои од префиксот „дис“, зборот „курс“ („course“) и едно „с“, „кур“ како превод на англискиот збор „cock“ – и како типична балканска ознака на машкост. „Discock“ е таков вид на фонетска креација којашто не би ја употребил подолу; повеќе би сакал да додадам дека можен и порадикален превод на таква невозможна лингвистичка игра е *discock* да се преведе на бугарски, а буквалниот резултат е некако паралингвистички: „зборот“ „разкур“.

The Discock?***

Sometimes, our favorite things are such simply because we never have them at our disposal; sometimes, when we do have them at our disposal, we do not want them because we want not to want them. This is a straightforward life aporia (first in number and for life), in whose insolubility the ethereal feeling of the absence of yourself, or of that which you “need”, starts off ever new, endless saps of life. This is the case with the media discourse (if there is any media discourse or if it can be named at all for that matter: no Lacan, if you please) on homosexuality in Bulgaria. This “discourse” (I feel uneasy about the word, I blush at its “course”) has several important characteristic features, and, so as not to leave you bewildered, I will present to your attention an example of this “discourse” and this “homosexuality”. In order to present my thesis, I’m not going to begin monitoring the media because there will surely be someone to tell me that someone has to begin monitoring of monitoring. I will present a brief chronology of a TV talk show and of the way in which homosexuality is advertised, and at the same time is derided and subverted.

*** *Discock* – a possible and intriguing trans-linguistic compromise in-between the Bulgarian spelling of the word “dis-course” – “dis-kurs”, where “diskurs” is consisted of the prefix “dis”, the word “kurs” (“course”) and a “s”, “kur” meaning “cock” – a typical Balkan masculinist signifier. “Discock” is the kind of phonetic creatures that I wouldn’t use below; rather, I’d just add that a more radical translation of such an impossible linguistic game is to translate discock back into Bulgarian, and the literal result is somewhat para-linguistic: “the word” “razkur”.

Одговорното претставување на хомосексуалноста – навидум политички невозможна репрезентација – со јавно потенцирање на анализирањето, конструирањето или деконструирањето е апоретичка ситуација слична на гореспоменатата. Случајот со хомосексуалноста во медиумите е, пред сè, проблем на нејзиното декларирање (или поточно декларирањето на нејзиното недекламирање – престанување да се криеш). Накусо, резимето на дискурсот за хомосексуалноста би звучело отприлика како ова што следи: *меџодоџи на исклучување во медиумите всушност е џрименетџ како вклучување на хомосексуалци во телевизиското talk show, во кое главната улога обично ја има самата телевизиска програма, понекогаш дури и водителот и доколку воопшто имаме среќа, претставникот на видоџи „хомосексуалец“.* Дискурсот земен како пример којшто ќе го претставам е посветен на *Сблусак [Судир] talk show*, кое секоја недела наутро се емитува на националната програма на бугарската телевизија.

Намерата беше овој текст да биде нешто како студија на случај, но не е, затоа што, пред сè, како таков би испаднал преголем, а второ, уште на самиот почеток станува јасно дека нештата секогаш изгледаат така како да нема што да се студира - што е токму најубавото нешто за еден медиум: да има нешто што го нема, а кое секој може да го препознае. Ајде сега да ги вклучиме и субјектите на ова talk show, затоа што хомосексуалецот, како што мене ми се чини, секогаш *исчезнувал некаде џо меѓу* .

Сблусак: Судир на глувонемите²

Јас набрзина ќе се обидам да направам слика за тоа за што всушност станува збор во целата оваа мешаница, без да навлегувам во детали.

The responsible representation of homosexuality – a seemingly politically impossible representation – with public stress on analyzing, constructing or deconstructing, is an aporetic situation similar to the abovementioned one. The case of homosexuality in the media is firstly a problem of it being declared (or rather, the declaration of its non-declaration – coming out?). In brief, the summarisation of the discourse on homosexuality would sound like the following: *the method of exclusion in the media is in actuality applied as inclusion of the homosexual people* in the TV talk show, in which the leading part is played usually by the TV programme itself, sometimes even by the host, and if we are altogether lucky, by a representative of the *species* ‘homosexual’. The exemplary discourse that I’m going to present is dedicated here to the *Sblusak [Clash] talk show*, shown every Sunday morning on the national BTV station.

This text was meant to be something like a case study but is not, because firstly, this would prove to be immense, and secondly, in the beginning it becomes clear that things always look as if there is nothing to be studied. Which is precisely the most splendid thing that could happen to a media: to have something, which is not there, but which everybody is able to identify. Let us now include the subjects of this talk show. Because the homosexual, it seems to me, has always *disappeared in between*.

Sblusak: The Clash of the Deaf-and-dumb²

I will quickly try to look at what this whole hullabaloo is all about without going into detail.

- (a) *Прашањето „зошто“ не функционира зашто што, на прв поглед, се чини како никој да не знае ништо.*
- (б) *Сблусак е шоу коешто не постои.*

Тоа е затоа што во десет часот во недела, мажите, со сè уште здрвени куреви на појадок, и жените со уште понизок притисок од обично, само што се будат и стануваат. *Сблусак* постои во просторно-временскиот континуум, но не и во тој на свесноста – навистина не мислам дека некој сериозно го сфаќа ова шоу, ниту неговите творци. Дебилноста на медиумите во последно време се продава уште поуспешно. Токму ова е трикот/методот: дека, сè додека не те сфаќаат сериозно, може да вршиш значително влијание (волево или маркетиншко), и можеш да го исполниш најверојатно најнесоодветното време (ова е ударно време кое оди кон негативна бесконечност) со веројатно најсоодветните и актуелни теми од неделата која речиси изминала. Затоа што, знаете, во текот на неделата секој *прецвакал* сè, па ајде да ги *голџинеме* сите овие теми во недела наутро и ајде да ги *исереме* (не го вмешувајте Фројд, ве молам). И ова е токму тоа што се случува. Цела недела медиумите го *носаат*, со искреност или без неа, нештото што би можело да се нарече „журнализам“ со оправданост и искреност и во недела наутро веселите вдов(и)ци на националната телевизија Иван и Андреј го испорачуваат или, како што обично бива, го прекинуваат. Уште нешто да се додаде за „постоењето“?

(в) *Сблусак не е политички пренос.* Не поради нешто друго туку поради тоа што не е дури ни „*пренос*“. Тоа е само *пренесувано*: принципот на неговото случување е од видот на „кучињата лаат, а карваните минуваат“. Едноставно, не е. Не е политички пренос не поради нешто друго, туку поради фактот дека *дури и политичари* учествуваат во него. Дневниот, неделно-

- (a) *The question “why” does not stand, because, at first glance, it seems that nobody knows anything.*
- (b) *Sblusak is a show that does not exist.*

Because at ten o'clock on Sunday, men, with still numb cocks for breakfast, and women, with a still lower-than-usual blood pressure, are only now waking and getting up. *Sblusak* does exist in the spatial-temporal continuum, but it does not in the one of the *consciousness* – I really do not think that anybody takes this show seriously, even its authors. The debility of the media has been selling ever better lately. This is precisely the trick/method: that, as long as you are not taken seriously, you can exercise considerable influence (a volitional or a marketing one), and you can fill up the probably least appropriate time (this is prime time tending to minus infinity) with the possibly most appropriate and topical subjects from the week that has almost elapsed. Because, you see, during the week everybody has *chewed over* everything, so let's *swallow* all these subjects on Sunday morning and let's *shit* them out (no Freud, if you please). And this is precisely what happens. All week the media *bear*, in earnest or not so, the thing which could be called “journalism” with justification and earnestness, and on Sunday morning the merry widow(er)s of the national air Ivan and Andrei deliver or, usually, abort it. Anything else on “existing”?

(c) *Sblusak is not a political transmission.* Not because of anything else, but because it is not even a “*transmission*.” It is only *transmitted*: the principle of its happening is of the type “the dogs bark but the caravan goes on”. It simply is not. It is not a political transmission not because of anything else, but because of the fact that *even politicians* participate in it. The daily, Sunday-morn-

утринскиот политичар, јавната личност, активистот и сличните типови секако се одлична алтернатива за неделно-утринскиот одмор. Политичката контрадикторност на *Сблусак* лежи во фактот што успева да го пробие својот пат до политичарите и општествено активните индивидуи и до политиката, истовремено и во најтесната и најшироката смисла на зборот, *без ангажирање во политика. Водителите на шоуто, Иван и Андреј, ја играат улогата на агрегатниот постмодерен Сократ чија иронија е сведена на шајкајќа на ковчегот на секој мртв човек, дури и ако е жив.*

Хронологија на големото проголтување

1.1. (2002)

Првото емитување на *Сблусак* во врска со хомосексуалноста.

Тема: „Дали е хомосексуалноста перверзија?“

Госпи:

Ние: Десислава Петрова-Војник (тогашна претседателка на бугарската геј организација *Gemini*) и вашиот верен поданик, самиот јас (тогашен портпарол на *Gemini*);

Тие: Гаро (*D2*) и Светлјо (*Hipodil*).³

Исход: Комплетен неуспех и за двете страни. На едната страна: наивност и пасивност, а на другата: незадржлива машкост. Општеството се соочува со иманентна хомосексуализација. Ни се допаѓа, само немојте да се рекламирате и не создавајте геј култура, затоа што вие *сите* заразни. Теза (sic!): ни едно бебе не се раѓа педер.

Бидејќи шоуто беше комплетна пропаст во однос на концепцијата, темата, исходот, судирот, скандалот,

ing politician, public figure, activist and the like are of course an excellent alternative for the Sunday-morning rest. The political contradiction of *Sblusak* lies in the fact that it succeeds in working its way to politicians and socially active individuals and to politics, in the narrowest and broadest sense of the word at the same time, *without engaging in politics. The hosts of the show, Ivan and Andrej, play the role of the aggregate postmodern Socrates, whose irony is reduced to a nail in the coffin of every dead man even if he is alive.*

Chronology of the Great Guzzling

1.1. (2002)

First *Sblusak* broadcast, connected with homosexuality.

Topic: “Is homosexuality a perversion?”

Guests:

Us: Desislava Petrova-Soldier (then president of Bulgarian Gay Organisation *Gemini*) and your humble servant, I (then spokesman of *Gemini*);

Them: Garo (*D2*) and Svetlyo (*Hipodil*).³

Result: A total failure on both sides. On one side: naivety and passiveness, and on the other: uncontainable masculinity. Society is facing the prospect of homosexuality being ‘*on-the-up*. We like you, but don’t advertise yourselves and don’t create a gay culture, because *you* are contagious. Thesis (sic!): no baby is born a faggot.

Since the show was a total flop as far as conception, topic, result, clash, scandal, rating, melee and the like go, the

гледаноста, сочелувањето и слично, домаќините објавија дека ќе продолжат со темата и следната недела. Вообичаената поделба на победници и губитници не се случи.

1.2.

Секако, следната недела учесниците ги бранеа своите позиции со невидена хомо-страст.

Тема: иста.

Госџи:

Ние: Ицо Петров (музичар и менаџер) и Калојан-Дива (занимање – травестит);

Тие: извесен новинар на чие име не можам да се сетам и некој друг, на којшто воопшто не можам да се сетам.

Исход: безмалку вистинска тепачка и кавга во студиото.

- (а) Ицо Петров за малку успеа да се одбрани себе си (со тоа не мислам на одбрана на теза).
- (б) Травеститот Дива рече дека за три месеци кој било маж може да го претвори во геј.
- (в) Безимениот новинар изјави дека педерите се болни и дека ги изложуваат луѓето на здравствен ризик.
- (г) Другиот учесник рече дека има геј лоби и геј мафија во Собранието, во сферите од значење за јавноста, и дека сиот наш јавен живот го контролираат манипулативни педери-пиони, кои манипулираат други политичари, кои пак од нивна страна ги ебат, и како сето ова ја загрозува националната безбедност на државата.
- (д) По завршувањето на шоуто имаше и задкулисно нурнување: претставници на *Бугарската Национална Алијанса* чекаа во заседа за да ги претепаат нашите дечки (лезбејките). Мораше да ги изнесат низ задниот влез на зградата на БТВ во придружба на канцеларските редари. Метафора, а?

hosts declared that they were going to pursue the topic next week as well. The customary division into winners and losers did not happen.

1.2.

Sure enough, with what homo-passion the participants held their own field next week.

Topic: the same.

Guests:

Us: Itso Petroff (musician and manager) and Kaloyan-Diva (occupation – transvestite);

Them: a certain journalist, whose name I do not recall, and someone else, whom I do not recall at all.

Result: almost real fighting and a brawl in the studio.

- (а) Itso Petroff almost succeeded in *defending* himself (by that I do not mean defending a thesis).
- (б) The transvestite Diva said that in three months s/he could make a gay out of any man.
- (в) The nameless journalist said that faggots are sick and that they put people's health at risk.
- (д) The other participant said that there were a gay lobby and a gay mafia in the Parliament, in all publicly important spheres, and that our whole public life was controlled by manipulative faggots-pawns, who manipulated other politicians, who in their turn screwed them, and how all this imperiled the national security of the state.
- (е) After the end of the show there was backstage diving as well: representatives of the *Bulgarian National Alliance* lay in ambush for our guys (the lesbians) in order to thrash them. It was necessary to take them out by the back entrance of BTV's building with the help of the office security guards. A metaphor, eh?

2.1. (2004)

Околу две години подоцна.

Тема: „Дали е предност да се биде геј во Бугарија?“

Гости:

Ние: Стефан Марков (компјутерски (IT) експерт) и Љубомир Милчев (писател-шминкер);

Тие: повторно новинар на чие име повторно не можам да се сетам и DJ Ради (од техно движењето *Метрополис*).

Исход:

- Стефан Марков потојано инсистираше дека не е ниту едноставно ниту тешко да се биде геј во Бугарија. (Аморфни гледишта потешко се продаваат).
- Љубомир Милчев, целосно во стилот на Оскар Вајлд, постојано си мрмореше нешто: „уф, за што ли разговараме ние; зошто воопшто дојдов тука; ова овде е гооолемо порнографско дело и тоа е тоа; што друго сакате од нас.“
- Противникот, т.е. безимениот новинар ја задржа старата теза за манипулативниот карактер на хомосексуалниот политичар-педер и кажа дека геј лобијата и геј мафијата ја загрозуваат националната безбедност на државата.
- DJ Ради ја задржа истата теза дека е лесно да се биде педер/геј во Бугарија и секако особено во музичкиот бизнис и во шоу-бизнис круговите, а тој и безимениот новинар беа сè освен дискриминирани.

2.2. (2004)

Речиси една година подоцна.

Тема: „Постои ли воопшто причина за отфрлање на геј лицата од општеството?“ (види белешка 2)

Госџи:

2.1. (2004)

Some two years later.

Topic: “Is it an advantage to be gay in Bulgaria?”

Guests:

We: Stefan Markov (IT specialist) and Lyubomir Milchev (writer-dandy);

They: again a journalist, whose name I once again do not recall, and DJ Radi (from the techno movement *Metropolis*).

Result:

- Stefan Markov kept on insisting that it is neither easy, nor difficult to be gay in Bulgaria. (Amorphous stands sell with difficulty).
- Lyubomir Milchev, thoroughly in the fashion of Oscar Wilde, kept on muttering to himself: “bah, what are we talking about; why did I come here in the first place; this thing here is a bi-i-i-ig piece of porn and that’s all there is; what else do you want from us.”
- The opponent, i.e. the journalist without a name, maintained the same old thesis about the manipulative character of the homosexual politician-faggot, and said that gay lobbies and the gay mafia imperiled the national security of the state.
- DJ Radi maintained the same thesis that it was easy to be a faggot/a gay in Bulgaria and, of course, particularly so in the music business and the show business circles, and both he and the nameless journalist were all but left discriminated.

2.2. (2004)

Nearly a year later.

Topic: “Is there any reason why gays should be rejected by society?” (see note 2)

Guests:

Ние: Ивелин Јорданов⁴ (од Фондацијата *Queer Бугарија*) и Атанас Лозанов (*Унија на млади новинари*).

Тие: Илија Илиев (новинар и доктор) и Станмир Качешмаров (студент по медицина).

Исход: уште еднаш погрешно поставено прашање; повторно се држеше тезата дека хомосексуалноста е зараза бидејќи непродуктивната сексуалност не е сексуалност; уште еднаш се кажа дека хомосексуалноста е пропаст за цивилизацијата. „Ние“ успеавме да покажеме дека добрата самоконтрола и култивирано однесување не се прашање на хомосексуалност туку на основно добро воспитување. И тоа е тоа.

2.2.2.

И така, не спротиставувајќи ѝ се на сексуалната револуција и еманципацијата кои некако се случуваат, зошто претставувањето од страна на медиумите, сериозно или потсмевливо, на хомосексуалноста и нејзините проблеми (доколку *субјективните* на самата хомосексуалност се најверојатно признаени) се случува во облик на оваа ритуализирана, *самонивелирачка* дебата?⁵ Дали е причината во тоа што нема сериозно новинарство или причината е во тоа што не се избрани сериозни претставници на хомосексуалната заедница (доколку постои таква заедница)?⁶ Или е во двете нешта? Зошто ли луѓето на нас помислуваат само на 2-ри февруари, а на лезбејки кога гледаат порно (хетеросексуално порно)?

X(y/o)мор

На сите им е јасно дека, сега засега, секоја дебата за малцинствата е политичко и проевропско *шоу* за разбирање на европските идентитети на малцинствата - толерантни директиви: нашето законодавст-

We: Ivelin Yordanov⁴ (from the *Queer Bulgaria Foundation*) and Atanas Lozanov (*Union of Young Journalists*).

They: Iliya Iliev (journalist and doctor) and Stanimir Kacheshmarov (medical student).

Result: once more a wrongly phrased question; once more the thesis was maintained that homosexuality is a disease by reason of the view that non-productive sexuality is not a sexuality; once more it was said that homosexuality is the ruin of civilization. “We” managed to demonstrate that good self-control and cultivated demeanor are not a question of being homosexual but of rudimentary breeding. And that’s all there is to it.

2.2.2.

And so, notwithstanding the somehow happening sexual revolution and emancipation, why does the media representation, serious or derisive, of homosexuality and its problems (whereby the *subjects* of homosexuality itself are probably recognized) happen in the style of this ritualized, *self-ruining* debate⁵? Is it that there is no serious journalism or is it that there haven’t been chosen any serious representatives of the homosexual community (if there is such a community)⁶? Or is it both? Why is it that people think of us on 2nd February only, and of lesbians when they watch porn (heterosexual one)?

H(u/o)mourosity

It is clear to everybody that, for the time being, any debate on minorities is a political and pro-European *show* of realizing European minority identities-tolerant directives: our legislation, it seems, is homosexualised.⁷ The

во, се чини, е хомосексуализирано.⁷ Големото лудило (параноја) коешто сакав да го илустрирам има свои корења во континуитетот на нешто што ќе им биде од корист на сите: Европската Унија, самата мајка Бугарија и педерите, кои веќе нема да бидат предмет на казнени мерки; а користа за последниве се чини како нешто што не би им било од корист во пракса, туку само во теорија, т.е. уште една од оние нефункционални директиви. Од друга страна, во реалноста, сè уште се нема случено никаков сериозен јавен дијалог за хомосексуалноста. Тоа секако се должи и на двете страни – претставниците на заедницата и недостатокот на сериозен став од страна на новинарите. Но, ова, исто така, се должи и на *стереотипите на феминизираниите „шејки“ и машкуданските лезбејки*, кои ги применуваат сите (општеството, медиумите и хомосексуалците). Не смее да постои барање за појавата на политичко „Ние“ и неговите субјекти. Сепак, претставувањето е чудно затоа што овие категории и идеи, без оглед на тоа колку невидливо постојат во општеството, опстојуваат како репрезентативни/вистински модели и во х(у/о)мористична и сериозна перспектива.⁸

Мојата позиција е дека, од различни причини и без оглед на тоа дали се согласувам со тоа или дали сум среќен поради тоа, овие модели и стереотипи за хомосексуалноста веќе видливо се исчезнати и исчезнуваат. Ова воопшто не е важно кога станува збор за опстојувањето на нешто што не постои. Без особено инсистирање на *реалноста*, ќе кажам неколку зборови за *актуелноста*, за тоа што функционира или што не функционира во пракса во овие модели на хомосексуалните видови (без педигре).

Веќе само ретко се случува шетајќи по улиците да го видиш тоа што ти се презентира на телевизија како слика за тоа што се шета по улиците. Сликата за хо-

big (dementia) paranoia that I wanted to illustrate has its roots in the continuity of something that will together favor everybody: the European Union, Mother Bulgaria herself, and faggots, who will even no longer be subject to punitive measures; and the favoring of the latter seems to be something that should not favor them in practice but in theory only, i.e. another of those non-functioning directives. On the other hand, in reality, so far no serious public dialogue on homosexuality has taken place. That, of course, is due to both sides – the representatives of the community and the lack of serious attitude on the part of journalists. But this is also due to the *stereotypes of the effeminate pansy and the mannish lesbian*, which are still employed by everybody (society, the media and homosexual people). There must not be any claims to the appearance of a political “We” and its subjects. Yet the representation is strange, because these categories and ideas, irrespective of the extent to which they exist (in)visibly in society, persist in circulating as representative/real models in both h(u/o)mourous and serious perspective.⁸

I maintain that, for various reasons, and regardless of whether I agree or not, or whether I’m happy about this or not, these models and stereotypes of homosexuality have already visibly disappeared and are disappearing. This isn’t at all important when what is involved is the substantialization of something that does not exist. Without particularly insisting on *reality*, I will say a few words about *veracity*, about what works or what doesn’t, in practice, in these models of the homosexual species (without a pedigree).

It is already only rarely that you can see walking the streets what is presented to you on TV as an image of what walks the streets. The image of homosexuality that

мосексуалецот којашто ја претставуваат медиумите е само нивна копија на самиите нив. Пред сè, е слика на сликаџа, т.е. слика на самата себе и нема свој претставник во реалноста – сепак не како реалност на реалното, туку како актуелното на тоа реално. Барем не на начинот на којшто се сака да се претстави (особено на телевизискиот екран). Оваа слика е *пародија*⁹ на самата себе бидејќи, како сепак земена од реалноста, останува на телевизискиот екран без да биде откриена на местото од кое била инспирирана. Симулакрумот е завршен, како и дискурсот, но реалноста не е. Независно од тоа дали зборуваме за „поголем дел од населението“ или за „малцинство во малцинство“, независно од тоа кој што претпочита, никој повеќе не сака феминизирани мажи или мажествени жени. Со еден збор, се чини дека *произведувањето* на дискриминација, од внатре или од надвор не може да се провери. Тоа е општествена (а, не биолошка) судбина и во женственото и во мускулестото. Овој дискурс за хомосексуалноста во последно време сè повеќе го добива тоа што не сака да го добие: цврст, голем и реален кур во облик на само-асимилирачко набилдано тело (а, не слика) на хомосексуалниот маж. (Последново не е оксиморон).

Дискурсот на медиумите за хомосексуалноста (а) не го отфрла тоа со кое што работи и тоа со кое се потсмева; (б) сепак, ретко го отфрла тоа на кое сака да му помогне, во тие ретки случаи; (в) тој е параноичен и самоизлудувачки затоа што себе си се смета за доктор од кого што потекнува паранојата, којашто тој/таа се обидува да му ја наметне на својот непостоечки објект;¹⁰ (г) и во финалната анализа, тој е психоаналитичко недоразбирање кое содржи необичен монолошки дијалог со нешто коешто не постои и кое, според тоа, често не може да зборува. Последново е тоа што исто така ја носи одговорноста: тоа треба да преземе одговорност за сопствената

is presented in the media *is a copy solely of itself*. It is above all things *an image of the image*, i.e. an image of itself, and it does not have a counterpart in reality – not, however, as the reality of the real, but as the veracity of that real. At least not in the way this is intended to be presented (on the TV screen in particular). This image is a *parody*⁹ of itself since, having been taken after all from reality, it remains on the TV screen without being discovered at the place from which it was inspired. The simulacrum is complete, as is the discourse, but reality is not. Irrespective of whether we talk of “a predominant portion of the population” or of “a minority in the minority,” irrespective of what someone likes, nobody wants to see effeminate men or manly women any more. In a word, it seems that the *production* of discrimination, from within or from without, cannot be checked. It is a social (and not a biological) destiny, both in the feminine and in the muscular. This discourse on homosexuality has increasingly been receiving lately what it does not want: a hard, big and real cock in the form of the self-assimilating brawny *body* (and not *image*) of the homosexual-man. (The last is not an oxymoron).

The media discourse on homosexuality (a) does not dispose of what it works with and what it makes fun of; (b) however, it rarely disposes of the thing it wants to help, in those rare cases; (c) it is paranoid and self-maddening, because it takes itself for a doctor, from precisely whom the paranoia, which s/he tries to instil in his/her non-existent object, derives;¹⁰ (d) and, in the final analysis, it is a psychoanalytical misunderstanding which carries on an odd mono-logic dialogue with something that does not exist and which, accordingly, often cannot speak. The latter is what is also held responsible: that one has to take responsibility for one’s own irresponsibility...

неодговорност...

Мојата теза е дека јавното претставување на хомосексуалноста во Бугарија е сè уште во фаза на сексуална употреба на нечиј анален отвор за приватни потреби.¹¹ Тоа што е земено како неефективен сурогат на сексуалниот објект на овој анален отвор е што најмалку може да ѝ помогне на хомосексуалноста којашто е присутна во претставувањето на претставеното. Односно, јавното рефлектирање на дискурсот за хомосексуалноста се одвива без посебниот случај на последното, но во делумниот опсег на првото, т.е. на дискурсот.

На пример, *Sblusak* не е шоу коешто е проблем на хомосексуалните гледачи, туку проблем на неговите гледачи, меѓу кои исто така има и хомосексуалци. Скриената и колективната политичка цена е иновативно оружје за обликување на јавното мислење, додека последното воопшто не служи како оружје. *Sblusak* е апсолутниот максимум на бугарскиот критички публицитет. Тие знаат кој и до која мерка е (не)репрезентативна фигура, кој и до која мерка може да се обрмени со одговорност и соодветно чувство на важност (т.е. синдромот „Ќе бидам на телевизија“). Но, тие не знаат дека тие се метафора. Принципот на овозможување простор за дебата за хомосексуалноста (и неговата нормализација) се претвора во метод на елиминирање на субјектот на дебатата. И навистина, политички привлечниот театар функционира совршено: сè што водителите на *Sblusak* прават цело време е тоа што фрлаат одвреме навреме по некоја коска за глодање доколку дотогаш уште не била фрлена во рингот (а, кој чин е всушност дел од сценариото), додека сиот останат дел од работата обично ја сработуваат самите учесници коишто обично или се посеруваат или едноставно сè уште не

My thesis is that the public representation of homosexuality in Bulgaria is still in the phase of the sexual use of one's anal orifice for private ends.¹¹ What is taken as an ineffective surrogate of the sexual object of this anal orifice is what can least help – homosexuality, which is absent in the representation of the represented. That is, the public reflection of the discourse on homosexuality takes place without the special case of the latter, but in the partial drive of the former, i.e. of the discourse.

By way of example, *Sblusak* is not a show that is a problem of the homosexual viewers, but is a problem of its viewers, among whom there are homosexual people as well. The subliminal and collective political stake is an innovative weapon for shaping public opinion, while the latter does not by any means serve as a weapon. *Sblusak* is the absolute maximum of Bulgarian critical publicity. They know who and to what extent someone is an (un)representative figure, who and to what extent someone can be charged with responsibility and a corresponding feeling of being of importance (i.e. the syndrome “I’m gonna be on television”). But they do not know that they are the metaphor. The principle of providing space for a debate on homosexuality (and its normalisation) turns into a method of eliminating the subject of the debate. Sure enough, the politically ravishing theatre functions perfectly: all the hosts of *Sblusak* do all the time is to toss every now and then an occasional bone to be thoroughly chewed over (Proof Reader’s Note: Was it the author’s intention to have a *double entendre* here? I doubt it – perhaps a revision of the sentence should be considered) if it hasn’t already been thrown on the ring (and which is all the same a part of the scenario), while all the rest

ја достигнале фазата на инфантилна предгенитална организација – и затоа се посеруваат.

Така, шоуто Сблусак пред сè е проблем на неговиите гледачи. Оној што го изучува фолклорот би рекол, „Давењето е во рацејте на оние кои и самите се дават.“ Овие раце, пак, се неупотребливи, врзани или едноставно нехигиенски. Паралелно на ова, тоа е и во устийте на оние кои го нудат морето за давење. Инструментите на овој „критички публицитет“ вклучуваат (а) *конфронтирање* во стилот на Хегел на заемно исцрпувачките гледишта: учесниците како да се глупонеме едни за други, и (б) вежби по невозможна реторика која на скриен или нескриен начин користи научни и демонстративни методи од типот на социјален дарвинизам и социобиологија.

Топли поздрави од доктор Менгеле.

Превод од англиски јазик: Родна Русковска

Белешки:

1. „Мислете на мене како на оган“ – популарна фраза од 1980-те, изговорена од Љјудмила Живкова, ќерка на комунистичкиот водач Тодор Живков и министер за култура во тоа време.
2. Во текот на 2004 година, ток шоуто „Сблусак“ организираше три шоуа на тема хомосексуалност. Не-потребно е да се каже дека формулирањето на темата во вид на прашање ги стави претставниците на ЛГБТ во понеповолна ситуација во сите случаи – телевизиски пример кој ја докажува невозможноста за „рамно-правно тло“.

of the job is usually done by the participants themselves who normally either shit themselves or have simply not yet reached the phase of the infantile pre-genital organization – and that is why they shit themselves.

Therefore, the Sblusak show is a problem of its viewers to begin with. The folklore scholar would say, “The affair of the drowning is *in the hands* of those drowning themselves.” These hands, however, are unusable, bound, or simply unhygienic. Parallel with this, however, the affair is *in the mouths* of those, who provide the sea for the purpose of drowning as well. The instruments of this ‘critical publicity’ include (a) to *confront* in a Hegelian fashion the mutually exhausting stands: participants as if deaf-and-dumb to each-other; and (b) exercises in vestibule rhetoric, which makes use in a covert or overt manner of scientific means and means of demonstration of the kind of social Darwinism and sociobiology.

Best regards from Doctor Mengele.

Translated from Bulgarian by Petar Hadjidochev

Notes:

1. “Think of me as of fire” – a popular phrase from the 1980s, pronounced by Lyudmila Zhivkova, daughter of communist leader Todor Zhivkov and minister of culture at the time.
2. In the course of 2004, the talk show “Sblusak” organised three shows dealing with homosexuality. Needless to say, the wording of the topic in the form of a question placed the representatives of LGBT at a disadvantage in each of the cases – a TV example proving in itself the untenability of any attempt at proving “equal footing.”

3. Популарни бугарски музички групи.
  4. Во ноември 2004 година, овој член на Фондацијата Queer Бугарија и на Бугарската социјалистичка партија ја откри својата сексуална ориентација во интервју за еден медиум и тоа предизвика медиумска сензација. Всушност, Јорданов е првиот бугарски политичар кој отворено ја декларирал својата сексуална ориентација и кој декларирал политичка припадност на ЛГБТ заедницата. Сепак, посветеноста е исто толку недоволна како и самата хомосексуална желба.
  5. Види: Judith Butler, *Gender Trouble*, Ch. I, III, 11, London & New York: Routledge, 1999.
  6. Овие загрижувачки прашања ги поттикна Моника Писанканева, „Геи-темата: преди и сега“, *Култура*, 16/2004; <http://www.online.bg/kultura/my_html/2318/geymp.htm>.
  7. Заштитата од чинот на дискриминација е на сила во Бугарија од 1 јануари 2004 година.
  8. Покрај ова, во моментот е видлива тенденцијата на самата хомосексуална заедница која станува сè повеќе хетеросексуализирана и ги отфрла оние свои членови кои биле стереотипизирани од општеството, што е дополнителен двоен проблем кој допрва треба да биде вклучен во агендата.
  9. Види: Judith Butler, *Conclusion*, 212-222, *op.cit.*
  10. Види: Guy Hocquenghem, *Homosexual Desire*, Duke University Press, 1993, 100-1.
  11. Види: Sigmund Freud, *Three Essays on the Theory of Sexuality*, Basic Books, 2000, 101.
3. Popular Bulgarian bands.
  4. In November 2004, this member of the Queer Bulgaria Foundation and of the Bulgarian Socialist Party made a coming out in an interview for a medium, which produced a media sensation. In actual fact, Yordanov is the first Bulgarian politician to openly declare his sexual orientation and to declare a political commitment to the LGBT community. Yet, commitment is as insufficient as homosexual desire itself.
  5. See: Judith Butler, *Gender Trouble*, Ch. I, III, 11, London & New York: Routledge, 1999.
  6. These concerns were voiced by Monika Pisankaneva, “Geitemata: преди i sega.” [“The Gay Issue: Before and Now”] *Kultura*, 16/2004; <http://www.online.bg/kultura/my_html/2318/geymp.htm>.
  7. The Protection from Discrimination Act has been operative in Bulgaria since January 1st, 2004.
  8. Apart from this, the tendency of the homosexual community itself becoming more and more heterosexualised and rejecting those of its members that have been stereotyped by society, is visible in Bulgaria at the present moment, which is an additional, double problem, that has yet to enter the agenda.
  9. See: Judith Butler, *Conclusion*, 212-222, *op.cit.*
  10. See: Guy Hocquenghem, *Homosexual Desire*, Duke University Press, 1993, 100-1.
  11. See: Sigmund Freud, *Three Essays on the Theory of Sexuality*, Basic Books, 2000, 101.